

Govor Hrvoja Appelta na sjednici Nacionalnog vijeća za praćenje provedbe Strategije suzbijanja korupcije posvećenoj korupciji u medijima (16.06.2009)

Cijenjeni članovi Nacionalnog vijeća za praćenje provedbe Strategije suzbijanja korupcije, cijenjani kolege novinari i ostali sudionici, na samom početku želio bi vam pročitati što o slobodi medija kažu Ustav i Zakon o medijima.

Članak 38. Ustava Republike Hrvatske kaže da se u našoj državi „Jamči sloboda mišljenja i izražavanja misli. Sloboda izražavanja misli obuhvaća osobito slobodu tiska i drugih sredstava priopćavanja, slobodu govora i javnog nastupa i slobodno osnivanje svih ustanova javnog priopćavanja. Cenzura se zabranjuje a novinari imaju pravo na slobodu izvještavanja i pristupa informaciji.“

Ustavom se, isto tako, jamči pravo na ispravak svakomu komu je javnom viješću povrijeđeno Ustavom i zakonom utvrđeno pravo. Prema članku 4. Zakona o medijima, pak, „nitko nema pravo prisilom ili zloporabom položaja utjecati na programski sadržaj medija, ni na bilo koji drugi način nezakonito ograničavati slobodu medija.“

U Hrvatskoj je, međutim, prošle godine ubijen glavni urednik i vlasnik tjednika Nacional Ivo Pukanić, bejzbol palicom brutalno pretučen novinar crne kronike Jutarnjeg lista Dušan Miljuš, a čak je petero novinara dobilo policijsku zaštitu. Nedavno sam dobio otkaz nakon 11 godina rada, a zatim i poziv da napišem uvod u tematsku sjednicu saborskog Odbora pod nazivom „Sloboda medija i borba s korupcijom“. Stoga krenimo od temeljnih pretpostavki.

Po indeksu novinarskih sloboda kojeg godišnje predstavljaju Reporteri bez granica Hrvatska je u 2008. godini pala na 45. mjesto, te se po novinarskim slobodama nalazi iza BiH, većine europskih zemalja, pa čak i Južne Afrike. Za usporedbu, u 2007. godini bili smo na 41. mjestu, a u 2002. godini na 33 mjestu. Najgore mjesto po pitanju slobode medija, 69., zauzeli smo u 2003. godini kad je postavljena eksplozivna naprava pod automobil Ninoslava Pavića, vlasnika najviše medija u Hrvatskoj. Za silaznu putanju na tablici slobode medija, na žalost, nema pravog stručnog objašnjenja jer sustavni monitoring nad medijima ne postoji, no zanimljivo je da se trend poklapa s nekim događajima u novinarstvu i s općim raspoloženjem novinara u svim većim medijskim kućama u Hrvatskoj.

1. U hrvatskom novinarstvu se godinama kao najveći problem isticao rad javnih i državnih medija (HTV, Hina, Vjesnik), radi očitih programskih ustupaka aktualnoj vlasti, no u zadnjih nekoliko godina sve je češći dojam da ključni privatni izdavači funkcioniraju u sprezi s politikom, kapitalom, pa čak i korupcijom i kriminalom. U takvoj situaciji, novinari su potpuno bespomoćni u ostvarivanju prava na slobodno novinarstvo.
2. U Hrvatskoj je vlasništvo nad privatnim medijima u rukama svega četiri ozbiljna izdavača, od kojih jedan, EPH, posjeduje nekontrolirano velik i netransparentan udio na tržištu. Općenito, vlasništvo nad medijima netransparentno je, a njihovo funkcioniranje neusklađeno sa Zakonom o medijima, tako da jedan jedini list u zemlji ima Statut kojim se regulira sudjelovanje novinara u izboru glavnog urednika. (Glas Istre) Do danas nitko nije vidio ugovor o kupnji Slobodne Dalmacije koju je njezin

vlasnik EPH s Fondom potpisao prije gotovo pet godina, postavši gotovo monopolist na nacionalnom tržištu tiskanih medija.

3. Tiraža svih tiskanih medija drastično pada još prije recesije; osim tabloida ne postoji medij koji se odupire trendu. Prema internom istraživanju nikad objavljenom u javnosti, za visoku tiražu tog tabloida nije zaslužna samo niska cijena nego i činjenica da ga čitatelji prepoznaju kao jedinu novinu sa stavom.
4. Neki od najuglednijih hrvatskih novinara ostali su doslovno na cesti i bore se za golo preživljavanje: većina bivših novinara Ferala, Nataša Škaričić iz Slobodne Dalmacija te, na koncu, ja osobno. Mnogi ugledni i utjecajni novinari na javnoj televiziji i privatnim medijima trpe cenzuru i sankcionirani su radi suprotstavljanja cenzuri ili javnog govora o korupciji – Denis Latin, Sanja Mikleušević, Petar Štefančić, Viktor Ivančić, Aleksandar Stanković, itd. Mnoge ostale ne mogu navesti pod punim imenom i prezimenom jer na neki način tiho opstaju u svojim radnim sredinama, navikli na autocenzuru.
5. U veljači ove godine novinarka Sanja Modrić i Nataša Škaričić i aktivistkinja za ljudska prava Sanja Sarnavka pokrenule su inicijativu protiv cenzure u medijima koju je zajednički potpisalo 42-oje uglednih novinara, 50-ak nevladinih udruga za zaštitu ljudskih prava i nekoliko najznačajnijih hrvatskih znanstvenika. Ista je inicijativa mjesec dana kasnije uputila otvoreno pismo premijeru Ivi Sanaderu, suoptuživši premijera i Vladu za najtežu krizu u novinarstvu nakon 90-ih.

Nitko nije reagirao, pa čak ni javna televizija koja je o ovome bila dužna izvijestiti građane. Do danas je troje potpisnika inicijative dobilo otkaze u svojim matičnim kućama, jednome potpisniku inicijative je zabranjeno pisanje u mediju u kojem je zaposlen i prima plaću i još jedan je nakon pritisaka napustio redakciju. Vijest o toj inicijativi i njezinim posljedicama prenijeli su mnogobrojni portali u zemlji i inozemstvu, no nijedan jači i utjecajni medij nije objavio niti retka.

Jedino je Radio 101 redovito izvještavao o čemu se radi i pratio posljedice. Iz ovoga proizlazi da pitanje slobode novinarstva više ne zanima ni novinare ni izdavače, s time da su je izdavači očito spremni i gušiti silom. Upravo o ovom posljednjem u ožujku se očitovao i Sindikat novinara Hrvatske, koji je na Svjetski dan slobode medija upozorio da su novinari često podcijenjeni, loše plaćeni, izloženi pritiscima i samovolji vlasnika medija. Sindikat je 3. svibnja organizirao i akciju "Pet minuta gromoglasne tišine", kojom je želio upozoriti na potrebu ostvarivanja autorske slobode novinara i zaštite od profesionalno neutemeljenih intervencija kako bi javnost mogla biti sigurna da dobiva točnu informaciju bez cenzure, a vlasnici postali svjesni da vlasništvo nad medijima ne podrazumijeva i vlasništvo nad novinarima i nad istinom.

6. S početkom recesijske godine u javnost su počele izlaziti poruke o nužnosti masovnih otkaza u medijima, iako se kriza prema podacima HND-a nije osjetila u novinskom izdavaštvu u prvom kvartalu ove godine. Novinari su time ustrašeni za goli opstanak na medijskom tržištu jer, kako sam rekao na početku, takvo tržište nije organizirano po principu zdrave konkurencije. Ako novinar izgubi posao kod jednog izdavača, naime, izuzetno će teško naći posao na ovako skućenom tržištu.

A kako sloboda medija u borbi protiv korupcije izgleda u praksi?

Prvo bih se predstavio: zovem se Hrvoje Appelt i do ožujka 2009. godine radio sam kao profesionalni novinar u glavnim izdanjima koncerna EPH, Jutarnjem listu i Globusu. Šira javnost upoznata je s mojim radom kroz velike korupcijske afere koje su, među ostalim, govorile o radu zagrebačkog Gradskog poglavarstva na čelu s Milanom Bandićem, oproštenim dugovima Vlade tvrtki Kamen Ingrad, o načinu na koji su HDZ-ovi donatori stekli dionice tvrtke Liburnija Rivijera Hoteli, švercu nafte, korupciji na zagrebačkom Sveučilištu, takozvanoj " aferi satovi" i konačno, aferi Imostroj i aferi utaje poreza s tadašnjim ministrom vanjskih poslova Miomirom Žužulom

Za tu sam priču 2005. godine nagrađen priznanjem Marija Jurić Zagorka koju dodjeljuje HND za istraživačko novinarstvo. Mislim da imam pravo reći da sam se u razdoblju od 2002. do 2009. profilirao kao jedan od ključnih novinara EPH koji se bavio problemom korupcije u RH. No, činjenica da sam u ožujku dobio otkaz s neuvjerljivim pravnim argumentom, ima svoju kronologiju koja govori da su mediji prije zainteresirani štititi korupciju nego je razotkrivati.

Zašto to danas mogu reći?

Jutarnji list je 2002. godine bio izuzetno ponosan na način na koji smo pratili skandal oko uhićenja gradonačelnika Bandića koji je u pijanom stanju skrivio prometnu nesreću, a potom pokušavao korumpirati policajca. Istina je da mi je, nakon što sam otkrio policijski zapisnik iz kojeg se cijeli događaj napokon moglo rekonstruirati, Goran Litvan, tadašnji urednik gradske rubrike poručio da mi se otkazuje suradnja.

Intervencijom tadašnjeg glavnog urednika Tomislava Wrussa prebačen sam na radno mjesto u Unutrašnju političku redakciju Jutarnjeg lista. Iz te pozicije počeo sam se baviti korupcijom na nacionalnoj razini, istraživanjima o porijeklu imovine političara i dužnosnika, sukobima interesa na različitim razinama, problemima javne nabave, itd. a kasnije sam objavio još niz članaka o sumnjivim stjecanjima nekretnina gradonačelnika Bandića – penthousa u Bužanovoj ulici i stana u Preradovićevoj na koji je stekao pravo otkupa nakon fiktivnog razvoda braka.

2004. godine istražio sam kompletno poslovanje tadašnjeg ministra vanjskih poslova Miomira Žužula, te došao do podataka o utaji poreza na najmu stana zbog kojeg glavni državni odvjetnik Mladen Bajić do danas nije pokrenuo kazneni progon i podataka o sukobu interesa u aferi Imostroj.

Ta je afera na koncu presudila političkoj karijeri Miomira Žužula, a objavljena je u Jutarnjem tek na žestok pritisak svih novinara redakcije, nakon što je zamjenik glavnog urednika Davor Butković zabranio objavu teksta. Obrazloženje koje je dao glavnom uredniku Tomislavu

Wrussu svodilo se na to da novinari “ne razumiju kakva bi šteta bila izgubiti tako poduzetnog ministra za hrvatsku vanjsku politiku.”

U ljeto 2005. godine, nakon što je Vlada izravnom pogodbom prepustila 85 posto dionica turističkog carstva Liburnija Riviera Hotela fondovima kojima su na čelu sjedili Darko Ostoja i Georg Eltz Vukovarski na ime dugova iz takozvane kuponske privatizacije, objavio sam vijest kako su njih dvojica, odnosno tvrtke kojima su upravljali veliki donatori HDZ-ove izborne kampanje u jesen dvije tisuće i treće.

Po nekim procjenama, njih su dvojica prošli otprilike dvije milijarde kuna bolje nego da su hotele kupovali na javnom natječaju ali prave posljedice za državni proračun tek će se vidjeti pravomoćnim okončanjem sudskog postupka koji su Ostoja i Eltz pokrenuli kada im je, kako bi se riješili sumnje u politički korupciju, HDZ-ova vlada ekspresno oduzela dionice.

Na samu Novu godinu 2006., pak, objavio sam transkript sa zatvorene sjednice Vlade RH iz kojeg se vidi kako se premijer Ivo Sanader, unatoč upozorenju ministrice Marine Matulović-Dropulić i ministra Branka Vukelića da je Vlado Zec godinama ilegalno vadio mineralnu sirovinu iz Parka prirode i državu oštetio za 60 milijuna kuna, zalogao da se tvrtki Kamen Ingrad smanji dug za 25 milijuna kuna i omogući otplata u četiri rate.

Zbog objave transkripta iz kojeg se vidi da je premijer Sanader tražio da ministri nezakonito pogoduju tvrtki Kamen Ingrad neki zaposlenici Vlade bili su izvrgnuti ispitivanju djelatnika Protuobavještajne agencije (POA). Istragom POA-e premijer Sanader je htio saznati tko mi je dostavio dokumente ali, koliko mi je poznato, to nikad nije rasvijetljeno. Država još uvijek nije naplatila dugove Kamen Ingrada, a istraga o premijerovoj ulozi, koja bi bila logičan i zakoniti slijed ove priče, nikad nije pokrenuta. Ukoliko niste znali, aferom Verona vezanom za netransparentnu ulogu Vlade u preuzimanju Plive, EPH je upravljao mjesecima ranije.

Unaprijed su delegirani novinari iz “Slobodne Dalmacije” i “Jutarnjeg lista” koji su cijeli tok preuzimanja Plive od strane američkog Barra pratili u strogo kontroliranim uvjetima. Novinarka Nataša Škaričić je na skupštini HND-a u Opatiji koncem protekle godine javno kazala da su mnoge kolege nakon “dobro” obavljenog posla na račun Plive boravili u Indiji tjedan dana u vrlo luksuznim uvjetima. Sanaderova afera satovi također nikada nije okončana, zahvaljujući naputku Tomislava Wrussa da ne moramo dalje insistirati na predocjenju računa kojima bi premijer pokazao da satove nije dobio na poklon.

Istraga Povjerenstva za sprječavanje sukoba interesa o načinu stjecanja imovine premijera Sanadera vrijedne milijune eura također je zaustavljena, a transkripti sa sjednica na kojima je jednu od glavnih riječi vodila danas osoba osumnjičena za koruptivno ponašanje u akciji Indeks, profesorica Deša Mlikotin Tomić, proglašeni su tajnim.

2007. godine istraživao sam poslovanje ruskog poduzetnika Dimitrija Železnjaka prije nego je došao u Hrvatsku. Iz moskovskog anti-korupcijskog ureda dobio sam dokumentaciju iz koje je vidljivo da je Železnjak osumnjičen za nezakonito bogaćenje. Nekoliko urednika optužilo me je da sam “izmislio priču” te da originalni dokumenti moskovske policije nisu autentični. Na nekoliko mjeseci našao sam se u potpunoj informativnoj blokadi od strane urednika, a u istom je razdoblju Železnjak viđen u zgradi EPH.

Nadalje, na inicijativu Predsjednika Odbora direktora EPH Stipe Oreškovića 2008. godine EPH je prvi u Hrvatskoj trebao oformiti Centar za istraživačko novinarstvo s urednicima Ivanom Zvonimirom-Čičkom, Gordanom Malićem i Natašom Škaričić. Na suradnju su me odmah pozvali Ivan Zvonimir Čičak i Nataša Škaričić, no nakon što je kolegica gospodinu Oreškoviću kao prvi projekt prijavila istraživanje korupcije u zdravstvenom sustavu, Centar više nije održao nijedan sastanak, niti se ikada oformio.

U ljeto 2008. godine sam glavnom državnom odvjetniku Mladenu Bajiću i ravnatelju USKOK-a Dinku Cvitanu dostavio dokaze o kupnji ispita na zagrebačkom Sveučilištu nakon čega je uslijedila operativna akcija Indeks. To je do sad najveća antikorupcijska akcija USKOK-a – tri mjeseca nakon početka provođenja mjera tajnog prisluškivanja i praćenja uhićeno je 108 studenata, profesora i posrednika.

Tijekom iščekivanja rezultata te akcije novi glavni urednik Jutarnjeg lista Mladen Pleše me pozvao u svoj ured i pitao jesam li razmišljao o prelasku u novu redakciju. Nakon toga, kada sam počeo raditi za tjednik Globus, zatražio me da napišem kako s tom akcijom nisam imao nikakve veze. Dapače, u telefonskom razgovoru zahtijevao je da napišem kako je USKOK odlično napravio posao koji su, eto, novinari bezuspješno pokušavali godinama. Odgovorio sam mu da mi ne pada na pamet da pišem laži te mu poslao tekst koji nikad nije objavio.

Nedugo zatim započeo sam istraživanje o švercu naftnih derivata u Hrvatskoj. Tri mjeseca nakon prikupljanja i analiziranja podataka napisao sam seriju članaka o toj problematici. Podaci u bili poražavajući; u pet godina u Hrvatskoj je, prema podacima Ministarstva gospodarstva, prodano 2.5 milijarde lož ulja i milijuni litara bezolovnog benzina i dizela više nego što je Ministarstvo financija uspjelo naplatiti PDV-a i trošarina na te proizvode.

Podaci do kojih sam došao pokazivali su da ravnatelj Carine, gospodin Mladen Barišić, u tom periodu nije dao ni jedan nalog za kontrolu cisterni kojih se dnevno po hrvatskim cestama proveze čak 2500. Unatoč pravomoćnim presudama isti taj ravnatelj do danas nije vratio na posao ni Roberta Matijevića, bivšeg carinika koji je dobio otkaz nakon otkrića šverca nafte i kave.

Švercer nafte Alen Barki, pak, nepravomoćno je osuđen na dvije godine uvjetnog zatvora, a državni službenici koji su zataškavali kriminal postali su visoki rangirani dužnosnici ministarstava. Vaše Vijeće nedavno je donijelo i zaključak prema kojem je “država sporo provodila zakon”, a koliko mi je poznato, ministar gospodarstva Damir Polančec do danas nije odgovorio gdje je nestalo 2.5 milijarde lož ulja te milijuni litara bezolovnog benzina i dizela.

Ministra financija Ivana Šukera, kojem ovih dana u proračunu fale milijarde kuna, nitko ništa nije ni pitao, a glasnogovornice ministarstva Sanja Bach i carine Sanja Crnković unatoč plasiranju falsificiranih podataka kojima su u javnosti htjele zataškati razmjere organiziranog kriminala i dalje nekažnjeno provode ono što im ministri kažu.

Ono što je za ministra Šukera i Polančeca danas, unatoč neprekidnoj šutnji o toj temi, neoboriva činjenica, jest da je prije nekoliko mjeseci policija otkrila privatnu rafineriju nadomak Zagreba u Rugvici u kojoj se lož ulje pretvaralo u loš dizel. Informaciju na kojim se benzinskim postajama prodavao dizel iz Rugvice, međutim, država neshvatljivo skriva, a

nepotrebno je isticati da se vlasnik rafinerije danas nalazi u bijegu, isto kao i švercer kave koji je nedavno pobjegao prije izricanja presude.

Nakon objavljivanja serije članaka o organiziranom kriminalu u naftnom biznisu dobio sam četiri prijetnje. U jednoj je anonimni pošiljatelj napisao “da sam sljedeći na listi za odstrel, zajedno s užom i širom obitelji”, no ta se prijetnja odnosila na pisanje o imovini vrijednoj 18 milijuna kuna koju je Slobodan Ljubičić, dugogodišnja desna ruka gradonačelnika Bandića, uspio kupiti u nekoliko godina bez ijedne kune kredita iako je, prema podacima Porezne uprave, u tom periodu zaradio svega milijun kuna.

Policija do danas nije otkrila tko je slao prijetnje ali mi je nedavno ograničila kretanje. Na molbu da mi dostave pismeni odgovor zbog čega ne mogu putovati s njihovim prijevozom ukoliko odlazim van grada Zagreba, iako to pravo imaju druge štićene osobe, unatoč obećanjima, još nisam dobio odgovor.

Kraj ove kronologije dijelom je poznat javnosti, a Vašem sam ga Vijeću najavio na prvoj tematskoj sjednici protekle godine: u veljači ove godine napisao sam za Globus priču o pranju novca u HŽ-u koja je, radi cenzure novog glavnog urednika u Globusu, na moje insistiranje, objavljena u Jutarnjem listu. Tjedan dana nakon toga predložio sam gospodinu Nenadu Polimcu da istražimo pod kojim je uvjetima premijerova kćer, zajedno sa svojim dečkom, dobila stipendiju za školovanje u New Yorku. Tri tjedna nakon toga, u poštanskom sandučiću našao sam obavijest o otkazu suradnje, s obrazloženjem da ta tri tjedna nisam bio dostupan.

Napominjem da mi je otkaz stigao u trenutku dok sam radi prijetnji bio pod policijskom zaštitom, što je nevjerojatno čak i s aspekta odnosa poslodavca prema mojoj fizičkoj sigurnosti. Prema ugovoru koji sam, pak, imao s EPH, redakcija mi je trebala osigurati svu potrebnu zaštitu. Zbog neispunjavanja svojih obaveza sam sada prisiljen tužiti EPH. Mjesec dana prije otkaza potpisao sam Inicijativu za sprječavanje cenzure u medijima. Ova je Inicijativa najavila pokretanje stručnih skupina za analizu sadržaja objavljenih u najznačajnijim hrvatskim medijima. Kao što su inicijatori već kazali, prije takve analize nemoguće je dati stručan pregled političke i poslovne cenzure u hrvatskim medijima. Međutim, želim Vaše cijenjeno Vijeće upozoriti na okolnosti koje su poznate i verificirane u širokoj javnosti, a da na njih ni izdavači, ni Vlada, pa ni postojeća tijela za zaštitu novinarske struke u Hrvatskoj nisu reagirala.

1. Svakodnevna je praksa da ministri u Vladi i visoki pravosudni dužnosnici komuniciraju s predstavnicima izdavača, odnosno članovima Uprave. Njihove želje poslije se prosljeđuju urednicima, a urednici ih prosljeđuju novinarima. Ratko Maček bivši glasnogovornik Vlade a sada lobist i konzultant, primjerice, redovito je posjetitelj u zgradi EPH. I sami urednici, a ovdje govorim o Mladenu Plešeu, pod pseudonimom objavljuje tekstove koji služe za rehabilitaciju pojedinih političara.

Ako niste znali, urednik Pleše pod pseudonimom Ištvan Križ na duplerici je prošle godine objavio priču u kojoj bivšeg ministra Žužula predstavlja kao jednog od sudionika “velike svjetske smotre umjetnosti u St. Moritzu”. Zaboravio je, međutim,

napisati da je na toj smotri sa ministrom Žužulom boravio i on sam, u pratnji svoje supruge. Večeru na kojoj su zajedno boravili tijekom smotre nije ni spomenuo, što su na njoj dogovarali poznato je samo njima a tko je platio boravak obitelji Žužul i Pleše u luksuznom hotelu, možete samo pogađati.

2. Ministar znanosti, obrazovanja i sporta Dragan Primorac, Uprava EPH, te uredništva "Slobodne Dalmacije" i "Jutarnjeg lista" i "Globusa" redovito surađuju oko načina izvještavanja o svakom potezu Ministarstva. Ova je situacija navela troje novinara iz SD i JL da intervencije ministra Primorca i njegovog Ureda za odnose s javnošću prijave Hrvatskom novinarskom društvu. Rezultat zajedničke akcije je porazan: za vrijeme studentskih prosvjeda, neprekidno su se tražili načini difamacije cijelog pokreta, a na vrhuncu krize, ministar Primorac je osobno ušetao u reakciju JL-a što je izazvalo konsternaciju među novinarima. Zatraženo je očitovanje Uprave EPH i Uredničkog kolegija, no nikakav odgovor do danas nije stigao. HND na ovaj podatak nije reagirao.
3. U studenome protekle godine ministar zdravstva i socijalne skrbi Darko Milinović predstavio je javnosti reformu zdravstva; u cijelom EPH sustavu nije objavljen gotovo nijedan kritički tekst o reformi. Pomoćnica Glavnog urednika Slobodne Dalmacije i vodeća hrvatska zdravstvena novinarka Nataša Škaričić izvijestila je javnost na Skupštini HND-a kako je premijer Sanader zvao sve glavne urednike na prezentaciju zdravstvene reforme u MZSS, prije nego je ona predočena novinarima, javnosti i političkim partnerima. Ovo nikada nije demantirano iz ureda Vlade, a HND nikada nije javno osudio nezapamćeni komplot Vlade i izdavača oko promjena u jednom važnom javnom sektoru.
4. Bivši novinar EPH Nedžad Haznadar profesionalno sastavlja govore zagrebačkom gradonačelniku Milanu Bandiću, a prije svog odlaska novinar Haznadar tražio je od kolega informacije o mogućim novinskim napisima o Bandiću. Sa svim ovim podacima obraćam se vašem cijenjenom tijelu želeći da ocijenite navedene događaje, a osobito činjenicu da nijedno strukovno tijelo nije reagiralo na ovako eklatantne primjere sprege politike i izdavačkih kuća.

Također molim da ocijenite odgovornost HND-a za izostanak adekvatne reakcije u povodu otkaza koje smo kolegica Škaričić i ja dobili u "Slobodnoj Dalmaciji" i "Globusu". Posebno još jednom ističem da su se ovakve stvari do sada iznosile isključivo kada su u pitanju javni mediji, jer je njihova sprega s politikom dio naše tradicije. Moje je mišljenje da se situacija značajno pogoršava kad u tu igru uđu i privatni mediji, ne samo zato što u takvoj situaciji novinari više nemaju izbora, nego i zbog skrivenih razloga zašto se privatni profit miješa s politikom.

Nažalost, za ono što se događa u hrvatskim medijima drugih ozbiljnih razloga osim korupcije, nema. Podsjećam Vas da se prema definiciji u najširem smislu, korupcijom smatra svaki oblik zlouporabe ovlasti radi osobne ili skupne koristi, bilo da se radi o javnom ili privatnom sektoru. Jeste li korupciju prepoznali u ovom izlaganju, odgovorite sami.

I za kraj, ukoliko se pitate zašto o svemu ovome nisam izvjestio prije, moram Vas

objasniti kako svojim ugovorima EPH zabranjuje novinarima da o najvećoj izdavačkoj kući u Hrvatskoj govore negativno pod prijetnjom otkaza.